

Aprašymą apie Sibiro tigrą ji ketino įdėti į permatomą įmautę ir kada nors per kitą jų susitikimą perduoti Mirkui. Kaip žaismingą pokštą. Kaip slaptą užuominą į tai, kad ji jo nepamiršo. Dar ir todėl, kad ji įsivaizdavo, kaip Mirkas apsidžiaugs. Žinoma, jei tik tas pasimaty-
mas įvyks.

– *Darling!* Štai kur tu sėdi. Ir net neatsiliepi, kai tave šaukiu...

Mona pajuto motinos rankas ant pečių. Ji užuodė pažįstamus kvėpalus, plaukų galiukai kuteno jai kaklą.

Nors Mona jau prieš daugybę metų buvo iškabinusi ant savo kambario durų užrašą „Prašau pasibelsti!“, Šarlotė jo niekada nepaisė. Ji šventai tikėjo, kad šis prašymas skirtas ne jai.

Kartais Mona netgi manė, kad tai galbūt kažkaip susiję su motinos profesija. Aktoriai, dainininkai, muzikantai ir visi menininkai apskritai dažnai yra taip garbinami ir lepinami, kad galiausiai pasijunta „pasikėlę“ ir ima manyti, esą, įprasti įstatymai ir gyvenimo dėsniai jiems negalioja.

– Labas, mamyte, negirdėjau, kad būtum pasibeldusi.

Mama tik nusijuokė. Tas jos juokas labiau priminė meilingą ulbėjimą. Ir Mona mėgo jo klausytis. Tuomet ji akimirksniu pasijusdavo maža, gležna, reikalinga globos, lyg per miglą iškildavo prisiminimas daugybės naktų, kai ilgėdamasi to švelnaus ulbėjimo ir ieškodama paguodos su ašaromis akyse ji išsiropšdavo į tėvo lovą.

– Mama sugrįš, – ramindavo ją tėtis, – ji turi dirbti, tu

juk žinai. Kai tik ji baigs, iškart parskubės namo. Mama visada sugrįžta.

Taip, tai buvo tiesa. Jos motina visada sugrįždavo, tačiau tėvą dabar jau buvo priglaidusios kapinės. Ir jis niekada nebegrįš.

– Ką veiki? Ruoši namų darbus? – paklausė Šarlotė ir su smalsumu dirstelėjo į kompiuterio ekraną. – Sibiro tigrai! Biologijos pamoka?

– Taip, – pamelavo Mona ir paskubomis paslėpė ką tik išspausdintus lapus į rašomojo stalčių.

– Na, kaip prabėgo tavo diena? – paklausė Šarlotė ir atsitiesė.

Ji nubraukė ranka plaukus nuo veido ir ėmė žingsniuoti po Monos kambarį. Monai nepatiko, kai motina šmirinėdavo po kampus, kai jos žvilgsnis užkliūdavo už vieno kito nešvaraus drabužio, numesto ant grindų šalia durų, arba už atsainiai paklotos lovos. Vienas paklodės kampas kyšojo iš po antklodės ir Šarlotė, žinoma, šį pastebėjo tą pačią minutę, kaip ir Mona. Motina negalėjo leisti, kad taip ir liktų, todėl atvertė antklodę, pakišo paklodės kraštą po čiužiniu, išlygino antklodę rankomis ir vėl atsitiesusi atsidūsėjo su pasitenkinimu.

Motinai patiko tvarkingas pasaulis.

– Mama, – tarė Mona, – tai mano kambarys.

– Žinau, *Darling*. Tačiau nešvarius drabužius tu bent jau galėjai sumesti į krepšį skalbimo patalpoje, tiesa? Juk toli eiti nereikia.

– Man tai visai netrukdė, – tarė Mona.

5 SKYRIUS

Mona lig šiol dar nieko nebuvo pasikvietusi namo. Motina visuomet ragino ją bent kartais pasikvies-
ti mergaičių iš naujosios mokyklos. Ypač tuomet, kai
pati neturėjo Monai laiko arba kai būdavo išvykusi.
Žinoma, ir berniukų. „Bet į berniukus pirmiausia aš
pati mielai užmesčiau akį“, – kartą pasakė ji, kai jos jau
buvo persikėlusios į Miuncheną. Ne dėl to, kad Šarlotė
būtų miesčioniškų pažiūrų, – kaip tik priešingai. Pa-
prasčiausiai ji nepasitikėjo geru Monos skoniu ar tei-
singu pasirinkimu.

Mona nuvijo šalin mintis apie motiną ir pasilenkė,
kad surinktų buto durų kodą. Mirkas stovėjo šalia jos.
Mona įvedė skaičius, stengdamasi uždengti durų spynos
pultą taip, kaip tai daro žmonės prie bankomatų, kad ne-
simatytų pirštų judesių. Jis nieko nepasakė ir kai Mona
prieškambaryje pirmiausia išjungė signalizaciją, dar kar-
tą įvedusi keturženklį kodą. Jis nebyliai sekė Monai iš
paskos, stebėjo, kaip ji uždarė duris ir įgudusiu rankos

judesiu užkabino durų apsaugos grandinę. Jis nepratarė nė žodžio ir kai jie praėjo pro prieškambario spintą, kurioje plastikiniuose maišuose kabėjo drabužiai, visai neseniai pargabenti iš valyklos. Jis tylėjo, kai Mona atvedė jį į aštuoniasdešimties kvadratinių metrų ploto svetainę su aukštais arkiniais langais. Tuomet jis susikišo rankas į kišenes. Atrodė labai kietas.

Iš svetainės dvivėrės durys vedė į valgomąjį, iš ten dar vienos dvivėrės durys į motinos studiją su rašomuoju stalu iš stiklo ir ryškiai raudonu širdies formos sukamuoju foteliu (vieno prancūzo, filmo nuomotojo, dovana), su filmų plakatais ant sienų. Ant stiklinės lentynos greta *Auksinės kameros* ir *Bembio* stovėjo ir kiti užsienio šalių kino meno apdovanojimai. Iš pravirų ir perpildytų spintelės stalčių, rodės, ropštėsi laukan laikraščių iškarpos, autografams skirti atvirukai, nuotraukos, faksimilės, o kur tik pažvegsi – kalnai scenarijų, fotoalbumų, daugybė CD, DVD ir kasečių su senais filmavimo bandymais. Mirkas žvelgė į visa tai dar giliau grūsdamas rankas į kišenes ir tylėjo.

– Dabar – tai, kas geriausia, – tarė Mona. – Virtuvė. Nes man patinka gaminti valgi. Ar tavęs tai nedomina?

– Žinoma, domina, – tarė Mirkas.

Virtuvė, rodės, buvo įrengta pagal profesionalaus virėjo reikalavimus – viskas iš juodo granito ir žvilgančio plieno. Svetainėje – plokščiaekranis pusantro metro įstrižainės televizorius, valgomajame – trijų metrų ilgio stalas su „dvylikarankėmis“ žvakidėmis.

– Kiek žmonių čia gyvena? – paklausė Mirkas, prieš tai keletą kartų atsikosėjęs.

– Tik motina ir aš, – atsakė Mona. – Mamai reikia daug vietos.

– Ar ji tokia stora?

Mona nusijuokė.

– Žinoma, ne, bet ji tokia... tokia... Na, jai kažkodėl reikia labai daug erdvės. Kai kalba telefonu, tai ji laksto po visą butą. Jai sunku nusėdėti vienoje vietoje. Supranti, jai tiesiog išties reikia labai daug vietos.

Svetainėje Mirkas klestelėjo į pūkinius sofos apmušalus ir ištiesė kojas.

– Ir tu gyveni čia su savo močia visai viena?

– Taip.

– Dar net nepilnametė, o jau atskiras kambarys, atskira vonia, – tarė Mirkas. – Neprastai.

– Mamai būtinai reikalinga vonia, kuria galėtų naudotis tik ji, – Mona vėl nusijuokė. – Ją ištiktų infarktas, jei pastebėtų ką nors iš mano kosmetikos tarp savo tūbelių ir kremų indelių. Arba jei koks mano skuduras kybotų ant jos vonios krašto.

Mirkas spoksojo į ją, netardamas nė žodžio.

– Kas nors negerai? – paklausė Mona.

Mirkas pakratė galvą. Jis išsikrapštė cigarečių pakelį iš kelnių kišenės, o po valandėlės ir savo gražųjį žiebtuvėlį.

– Iš kvapo sprendžiant, tai čia, ko gero, nerūkanciujų butas, – konstatavo jis ir dviem pirštais išitraukė tabakinę.